

nebo co všechno si často při pohledu do minulosti spousta z nás vyčítá. A kromě toho také apoštol ani nemá potřebu držet dál pevně v rukou opratě své široce rozjeté služby. Ano, je zde jistě pár mužů, které si už vychoval jako následovníky a má k nim důvěru, ale domnívám se, že zdrojem jeho pokoje je především důvěra v Pána Boha. To vše je přece Boží dílo a ne jeho dílo. A Bůh sám se postará o to, aby se šířilo dál i v době, kdy už si Pavel bude naplno užívat Kristovu přítomnost v nebi.

Nelze popřít, že jistá část Pavlovy svobody patrně pramení také z toho, že se jedná o muže bez rodiny. Ví, že na něm není nikdo životně závislý a nezanechá po sobě vdovu ani sirotky. Ale to ještě neznamená, že nad tím můžeme mávnout rukou a považovat Pavlovu svobodu za anomálii, která se může vyskytnout jen u starých mládenců. Vždyť i apoštol měl spousty dětí, byť duchovních, a mnohé z nich na něj jistě byly silně vázány. Ano, potřebují ho, a proto doufá, že ještě zůstane, aby se jim mohl věnovat. Ale pokud to tak být nemá, pak se svět nezboří.

Není to ohromné? Jak se můžeme k takovému postoji přiblížit i my? Odkud všechna ta nadpřirozená vnitřní svoboda v Pavlově životě pramení? Náš dnešní oddíl nám dává jasnou odpověď: Pramení z jeho neutuchající vášně pro Krista. Život je pro Pavla Kristus. Ale smrt je pro něj také Kristus. Táhne ho to tedy na obě strany. Nemá, co ztratit, protože jak život tak i smrt pro něj znamenají zisk. A tak je vlastně jedno, kde Pavel zrovna v budoucnu bude. Hlavní je, že tam s ním bude Kristus.

Je tedy víc než jasné, že tato nadpřirozená svoboda ve věcech života a smrti je dosažitelná jen těm, pro které se Kristus stal hlavní životní vášní. Ano, je dostupná všem a přitom ji jen málo kdo pozná. Jenže jak se něco takového v srdci křesťana zrodí? Odpověď je nepopulární, ale poměrně jednoduchá: Uprostřed problémů a krizí života. To je totiž ta nejlepší doba pro Ducha svatého. Když docházejí lidské zdroje a lidská řešení, nezbyvá, než doufat ve zdroje nadpřirozené, a Duch začíná jednat.

Jenže, dovolíme mu to? Pokoříme se a vzdáme Bohu chválu i uprostřed problémů a životních ztrát? Nebo se naopak zatvrdíme? Naše proměna je v konečném důsledku na Bohu, ale na každém z nás je rozhodnutí, zda mu to dovolíme. I nevěřící lidé mohou být plní vášně – pro vztahy, pro věci, pro život, ale jen my víme, že jediným pravým životem je sám Kristus. Jsme z něj nadšení? Není přece zas až tak důležité, co všechno nás v životě potká. Jen když z toho bude oslaven Pán!

PAVLOVA VÁŠEŇ PRO KRISTA

Dnes se opět vrátíme k listu Filipským, a to oddílem, který představuje jeden z vrcholů celé epištoly. Pokud tedy někomu z vás připadalo silné to, co jsme probírali minule, pak vezte, že to byl jen začátek.

Čtení: Filipským 1,18-26

Apoštol ve 20. verši prohlašuje, že něco toužebně očekává. Co to je? Klíče od nového auta, nebo narození dítěte? Pavel toužebně očekává, že skrze něj bude veřejně oslaven Kristus. Jak? Tak, že se zdaří právě chystaná masová evangelizace, při které uvěří tisíce lidí? Ne, schyluje se k něčemu jinému. Schyluje se ke konečnému verdiktu císaře, který rozhodne, zda bude Pavel propuštěn z vězení nebo popraven.

Na jednu stranu se dá Pavlovo nadějně očekávání pochopit, protože je ve vězení už čtyři roky a tohle rozhodnutí může po dlouhém čekání konečně na jeho situaci něco změnit. Na druhou stranu nás možná ale Pavlův postoj zaráží: copak si neuvědomuje vážnost situace? Nebylo by přirozenější dívat se do budoucnosti spíš s nervozitou?

A na co přesně se Pavel těší? Myslím, že nám to trochu poodhaluje prohlášení: „Doufám, že v ničem nebudu zahanben.“ Co to znamená? A jak by vůbec mohl být on, vězeň pro Krista, zahanben? Např. tak, že Krista zapře nebo se zaváže slibem, že o něm už nebude dál veřejně kázat. To ale nepřichází v úvahu, protože jak se dozvíme za chvíli, Pavel nemá v podstatě co ztratit. Ať tedy císař rozhodne.

Možná i nás čekají v životě kritické události či rozhodnutí, které ovšem nejsou plně v naší moci. Čekají nás lékařské zákroky a ačkoliv doufáme, že pomohou, nemůžeme si být jistí stoprocentně. Čekají nás změny, které, doufáme, přispějí k lepšímu, ale může to být i naopak. Čekají na nás vztahy, které nás mohou v životě nesmírně obohatit, ale také nás mohou hluboce ranit. „Císař“ je zkrátka nevypočitatelný.

Jak budeme k takovéto nejisté budoucnosti přistupovat? Máme ji raději ignorovat a zaměřit se jen na dnešek? Nebo si ji máme představovat z té lepší možné stránky? Co se k tomu postavit ještě trochu jinak, tak jako apoštol? Je evidentní, že Pavlovou nejdůležitější otázkou by v naší situaci asi nebylo „jak to se mnou dopadne“, ale „jak z toho všeho vyjde Kristus“. Bude Kristus v našich problémech vyvýšen, nebo

naopak zastíněn? My už jsme před časem mluvili o tom, že smysluplnost našeho života stojí a padá právě na této věci – vášni pro Krista. Pokud nás popohání v životě něco jiného, pak stále plaveme po povrchu a řešíme jen kosmetické záležitosti Božího království, ne to podstatné.

Z Pavla na nás ale dýchá něco jiného – ohromná vnitřní síla a svoboda. Pojd'me se na toto nadpřirozené ovoce Ducha podívat blíž.

I. PAVLOVA NADPŘIROZENÁ VNITŘNÍ SÍLA

Pavlův klid a radostné očekávání budoucnosti i v téhle kritické situaci působí skutečně nadpřirozeně. Takhle prostě normální člověk nejedná. Odkud Pavel svoji sílu čerpá, v čem spočívá nadpřirozený zdroj jeho naděje? Dozvídáme se, že nejde o nic výjimečného. Tím zdrojem jsou prostě přímluvné modlitby Filipských a pomoc Božího Ducha.

Není to ohromné? Ke stejnému zdroji máme přece přístup i my. O to první, totiž přímluvné modlitby, si ovšem musíme říct – pokud druzí neví, že se za nás mají modlit, tak to patrně dělat nebudou. A tomu druhému, totiž působení Ducha, se musíme otevřít. Není vůbec samozřejmé, že nás krize automaticky přiblíží víc k Bohu. My se v Bibli často setkáváme s tím, že když Pán Bůh chtěl přimět svůj lid k tomu, aby se upnuli víc na něj, nechal je záměrně procházet obdobím určité krize. Jenže zatímco někdy to zabralo, jindy zjevně ne, jak naznačuje Ámosovo proroctví – [čtení Ámose 4,6-11](#).

Tím pochopitelně vůbec nechci říct, že příčinou našich problémů a krizí musí nutně být nějaký hřích. Ani Pavel nebyl v ohrožení života „za trest“. Spíš se snažím jen zdůraznit, že každá naše životní krize je také jedinečnou příležitostí pro Ducha svatého. A ten s námi bude jednat velice různě podle toho, co každý z nás potřebujeme. Někoho povede k pokání, jiného zase k větší odvaze a dalšího např. obdaří nadpřirozenou moudrostí, což může být právě to, v co ve své situaci doufá Pavel.

My jsme minule mluvili o tom, jaký dopad mohou mít naše osobní problémy na lidi a události okolo nás. Řekli jsme si, že problémy často bývají jen zamaskovanými příležitostmi. Takto i Pavlovo uvěznění ve skutečnosti nijak zvlášť neomezilo šíření evangelia, ale naopak ho ještě umocnilo. A dnes k tomuto důrazu na vnější příležitosti přibývá ještě důraz další, a to sice důraz na to, že problémy jsou příležitostmi k tomu, aby se měnilo také cosi uvnitř nás. Krize představují zcela výjimečnou

a neopakovatelnou příležitost pro Ducha svatého. Jenže, dokážeme to tak vidět? Jsme téhle myšlence vůbec přístupní, nebo nám připadá, že naše problémy jsou prostě NAŠE a nemá smysl zatahovat do nich Pána Boha?

Když byla za druhé světové války holandská křesťanka Corrie ten Boom vězněna kvůli pomoci Židům v koncentračním táboře, řekla jí tehdy její sestra: „Corrie, až se odsud dostaneme, tak budeme jezdit po světě a vyprávět lidem o Boží lásce. Řekneme jim, že Bůh byl s námi i tady v koncentráku.“ Brzy na to její sestra v táboře zemřela, ale Corrie se pak skutečně „úředním omylem“ dostala na svobodu a pak po mnoho let cestovala po světě a mluvila s lidmi o Boží lásce a evangeliu.

Tak se i ta strašná zkušenost koncentračního tábora stala nakonec ohromnou příležitostí pro Ducha svatého a sestra Corrie se jeho vedení podřídila. Místo hořkosti zvěstovala světu Boží lásku. Ano, je to nelogické a nadpřirozené, ale takové to je vždycky, když dovolíme Duchu svatému, aby v nás uprostřed životních krizí konal své dílo. Nemusíme zahořknout, nemusíme se zhroutit, ani otupět. Místo toho můžeme těžit z nevyčerpatelného zdroje přímluvných modliteb druhých a působení Utěšitele a Rádce v našem srdci.

II. PAVLOVA NADPŘIROZENÁ VNITŘNÍ SVOBODA

A teď ta druhá věc, která z našich dnešních veršů tak silně vyznačuje, totiž Pavlova ohromná vnitřní svoboda. Pokud jde o budoucí vyhlídky, tak Pavel sice na jednu stranu předpokládá, že bude patrně z vězení propuštěn, ale na druhou stranu se k tomu nijak zvlášť neupíná. Jako by si ani nebyl jistý tím, jestli je to skutečně to, co chce. Vždyť i smrt je pro něj zisk. Znamená to totiž konec všeho pozemského trápení, konec pronásledování a věčnost v přítomnosti Pána Ježíše.

Pokud by měl Pavel uvažovat zcela sobecky jenom sám za sebe, pak by si raději přál už umřít a být s Kristem. Protože ale myslí také na druhé, doufá, že ještě zůstane, aby mohl dál sloužit církvi. Tahle veliká svoboda naznačuje, že Pavel rozhodně nijak nelituje toho, jak žil až doposud, tedy po svém obrácení. Nevidíme zde ani náznak toho, co žel potkává mnohé jiné křesťany na prahu smrti, totiž zjištění, že kdyby mohli žít znova, tak by celý život prožili úplně jinak. Pavel zde nesmlouvá s Pánem o to, aby ho ještě zachoval a dal mu možnost život napravit – věnovat se víc rodině, vztahům, víc riskovat, víc se modlit,